

Voorwoord bij het Nieuwe Testament

door

Dr. Maarten Luther

Deutsche Bibel (1522) 1546

Zoals het Oude Testament een Boek is waarin Gods wetten en geboden en daarnaast de geschiedenissen beschreven zijn, zowel van hen die de wetten en geboden gehouden hebben, alsook van hen die ze niet gehouden hebben – zó is ook het Nieuwe Testament een Boek waarin het evangelie en de beloften van God beschreven zijn en daarnaast ook de geschiedenissen van hen die geloofd hebben, alsook de geschiedenissen van hen die niet geloofd hebben. Want het woord ‘evangelie’ is een Grieks woord en betekent in het Duits ‘goede boodschap’, ‘blijde tijding’, ‘goed nieuws’, ‘goed bericht’, dus het is iets waarover men zingt, spreekt en vrolijk mag zijn. Zoals ook toen David de reus Goliath overwon, er een blij geroep en gejuich bij het Joodse volk gehoord werd omdat hun gruwelijke vijand verslagen was en zij verlost en in vreugde en vrede gesteld waren – waarom zij zongen en sprongen en vrolijk waren.

Op de dezelfde manier is dit evangelie van God en het Nieuwe Testament ook een blijde boodschap en vrolijk geroep, dat in de hele wereld geklonken heeft door de prediking van de apostelen. Met name: over de ware David, Die met zonde, dood en duivel gestreden en overwonnen heeft. Door dit te doen, heeft Hij allen die in zonde gevangen, met de dood geplaagd en door de duivel overweldigd waren – zonder hun verdienste – verlost en rechtvaardig, levend en zalig gemaakt. Daarmee heeft Hij hen in vrede gesteld en weer bij God thuisgebracht. Waarvoor zij – als zij dit tenminste vast geloven en in dit geloof voortdurend blijven – God eeuwig zullen zingen, danken en loven.

Zo’n geroep en blijde boodschap of evangelische en Goddelijke verkondiging is ook het Nieuwe Testament. Namelijk daarom, omdat het overeenkomt met een testament waarin een stervend mens beslist hoe na zijn dood zijn goederen verdeeld moeten worden onder de benoemde erfgenamen. Op deze manier heeft ook Christus vóór Zijn sterven bevolen en geboden om dit evangelie na Zijn dood in de hele wereld te laten verkondigen. En dit met geen andere reden dan om aan allen die geloven al Zijn goederen in eigendom te geven. En wel deze goederen: Zijn leven waarmee Hij de dood heeft verslonden, Zijn gerechtigheid waarmee Hij de zonde heeft uitgedelgd en Zijn zaligheid waarmee Hij de eeuwige verdoemenis heeft overwonnen.

Nu kan toch de arme mens die in zonde, dood en hel gebonden ligt, niets horen dat voor hem meer vertroostend is dan deze dierbare en lieflijke boodschap van Christus. Hij moet dan wel uit de grond van zijn hart lachen en vrolijk worden, als hij werkelijk gelooft dat het waar is.

Nu heeft God, om dit geloof te versterken, dit evangelie en Testament op veel plaatsen in het Oude Testament door profeten beloofd. Dat zegt ook Paulus: ‘Ik ben afgezonderd om te prediken het

evangelie van God, dat Hij tevoren beloofd heeft door Zijn profeten in de Heilige Schriften over Zijn Zoon – Die geboren is uit het zaad van David naar het vlees,’ enzovoort (vgl. Romeinen 1:1 vv). En om nog meer teksten te noemen: Hij heeft dit voor de eerste keer beloofd als Hij tot de slang spreekt: ‘Ik zal vijandschap stellen tussen u en de vrouw en tussen uw zaad en haar Zaad – Dat zal u de kop vertreden, en gij zult Het in de verzenen steken’ (Genesis 3:15). Christus is het Zaad van deze vrouw, Dat de kop van de duivel, dat is: zonde, dood, hel en al zijn kracht vertreden heeft. Want zonder dit Zaad kan geen mens aan zonde, dood en hel ontkomen.

Hetzelfde beloofde Hij aan Abraham: dat door zijn Zaad alle volken der aarde gezegend zullen worden (vgl. Genesis 22). ‘Christus is het Zaad van Abraham,’ zegt de heilige Paulus (vgl. Galaten 3). Hij heeft de hele wereld gezegend door het evangelie. Want waar Christus niet is, daar is nog steeds de vloek die over Adam en zijn kinderen gekomen is. Toen Adam gezondigd had, zijn al zijn kinderen ook aan de zonde, dood en hel schuldig gesteld en is die zonde hen allen toegerekend. Tegen deze vloek zegent nu het evangelie de gehele wereld, daardoor, dat het openlijk uitroept, dat wie in dit Zaad van Abraham gelooft, gezegend zal zijn. Dat wil zeggen: van zonde, dood en hel verlost en voor eeuwig rechtvaardig, levend en zalig zal blijven. Zoals Christus Zelf zegt: ‘Wie in Mij gelooft die zal nooit meer sterven’ (vgl. Johannes 11:10).

Op dezelfde wijze beloofde Hij het ook aan David als Hij zegt: ‘Ik zal verwekken uw Zaad na u, Dat uit u zal voortkomen – Dat zal voor Mijn Naam een huis bouwen’ (vgl. 2 Samuel 7 vv). En: ‘Ik zal de troon van Zijn Koninkrijk voor eeuwig bevestigen.’ En ook in deze tekst: ‘Ik zal Zijn Vader zijn, en Hij zal Mijn Zoon zijn,’ enzovoort. Dat is het rijk van Christus, waarvan het evangelie zegt dat het een eeuwig rijk, een rijk van leven, zaligheid en gerechtigheid is. Allen die hier binnenkomen, komen uit gevangenis van zonde en dood, namelijk, allen die geloven.

Deze beloften van het evangelie zijn ook overvloedig te vinden in de andere profeten. Zoals: ‘En gij Bethlehem Efratha, al zijt gij klein onder de duizenden van Juda, uit u zal voor Mij komen, Die in Israël Heere zal zijn (vgl. Micha 5:1).

Ook bij Hosea: ‘Ik zal u verlossen uit de hel en van de dood redden – dood Ik zal voor u een vergif zijn, graf Ik zal voor u een pest zijn!’ (vgl. Hosea 13:14).

Dus nu is het Evangelie niets anders dan een prediking van Christus, Gods Zoon en Davids zoon, waarachtig God en waarachtig mens. Van Hem Die voor ons met Zijn sterven en opstanding de zonde, dood, en hel van alle mensen die in Hem geloven, overwonnen heeft. Het evangelie mag een korte of lange redevoering zijn – de één mag het kort en de ander mag het lang beschrijven. Hij beschrijft het uitvoerig die het tezamen met veel werken en woorden van Christus beschrijft, zoals de vier evangelisten doen. Hij echter beschrijft het kort die niet zozeer over Christus’ werken in het algemeen schrijft, maar kort aanwijst hoe Hij door Zijn sterven en opstanding, zonde, dood en hel overwonnen heeft, namelijk voor degenen die in Hem geloven, zoals de heilige Petrus en Paulus doen [in hun brieven].

Daarom, pas er vooral voor op dat u niet uit Christus een Mozes maakt, of uit het evangelie een wet- of leerboek, zoals tot nu gebeurd is – zoals ook de heilige Hieronymus in sommige van zijn voorwoorden [in de Vulgaat-Bijbel] zich laat horen. Het evangelie eist echt niet onze werken, waardoor wij rechtvaardig en zalig moeten worden. Ja, het verdoemt zulke werken. Het eist alleen het

geloof in Christus. En wel daarom, omdat Hij Zelf voor ons, zonde, dood en hel heeft overwonnen heeft. Hij maakte ons niet door ónze werken, maar door Zijn Eigen werken zalig. Dat is de reden waarom alleen Zijn sterven en lijden, rechtvaardig, levend en zalig maakt. Namelijk, doordat wij voor onszelf Zijn sterven en overwinning mogen aannemen, alsof wij het zelf gedaan hadden.

Als echter Christus in het evangelie en ook Petrus en Paulus, veel geboden en leringen geven en de wet verklaren, moet men hieraan dezelfde waarde toekennen als aan alle andere werken en weldaden van Christus. Ook moet men begrijpen dat Zijn werken en geschiedenissen kennen nog niet het ware kennen van het evangelie is – want daarmee weet u nog niet dat Hij zonde, dood en duivel overwonnen heeft. Dus is ook dát nog niet het evangelie kennen, als u deze leringen en geboden kent, maar [wél] als de Stem komt, Die zegt: ‘Christus is uw eigendom met Zijn leven, onderwijs, werken, sterven, opstaan [uit de dood] en alles wat Hij is, heeft, doet en kan.’

Daarbij zien wij ook, dat Christus niet dwingt, maar vriendelijk lokt en zegt: ‘Zalig zijn de armen’, en zo meer. Ook de apostelen gebruiken woorden zoals: ‘Ik vermaan’, ‘ik smEEK’, ‘ik bid,’ waardoor men overal kan zien dat het evangelie geen wetboek is, maar alleen een prediking van de weldaden van Christus. Deze zijn ons beloofd en in eigendom gegeven indien wij geloven. Mozes echter met zijn boeken drijft, dwingt, dreigt, dood en straft op gruwelijke wijze, want hij is een wetschrijver en drijver.

Dat zo-even genoemde is dan ook de reden waarom een gelovige geen wet gegeven is waardoor hij rechtvaardig kan worden voor God. De heilige Paulus zegt dat ook zelf in de brief aan Timotheüs (vgl. 1 Timotheüs 1). Daarom, omdat hij door het geloof rechtvaardig, levend en zalig is en hem niet meer nodig is dan dat hij dit geloof met werken bekrachtigt. Ja, waar het geloof is, kan het zich niet stilhouden, het komt te voorschijn – het breekt uit in goede werken. Het belijdt en leert dit evangelie voor de mensen en waagt er het leven voor. En alles wat de mens leeft en doet, dat is dan gericht op het nut van zijn naaste en om hem te helpen. Niet alleen dat zijn naaste ook tot deze genade zou komen, maar hij helpt hem ook met lichaam, goed en eer. Want zoals hij ziet dat Christus voor hem gedaan heeft, zo volgt hij óók zelf het voorbeeld van Christus na. Dat bedoelt dus Christus, als Hij in het laatst geen ander gebod gegeven heeft, dan de liefde. Daaraan zal men zien wie Zijn discipelen en rechtschapen gelovigen zijn. Want waar het werk en de liefde niet [naar buiten] uitbreken, daar is het geloof niet goed. Daar heeft het evangelie nog geen vat en wordt Christus niet op de goede manier gekend. Zie, richt u zó tot de boeken van het Nieuwe Testament, zodat u ze op deze manier weet te lezen.

EINDE

Vertaald uit: *Voorwoord bij het Nieuwe Testament*, zoals weergegeven in de *Weimarer Ausgabe* (Luthers Werke, Deutsche Bibel, WA DB 6, S. 3-11)

HCVWSR (2012)